

L'avi Turull es va quedar de pedra

per Pere Font Grasa

En Pere Turull i Sallent va engegar-li el primer retret de la nit:

-Antoni, Antoni!, els teus pecats et són perdonats.

L'Antoni Turull i Creixell havia travessat com aquell qui res no veu, un pati d'operacions més aviat orfe de públic: Era mitja tarda d'un fredolíc jorn novembrí. Per suposat que havent escoltat la veu carrinclona del rebesavi, la sang se li glaçava. L'avi Pere, pere de pedra treballada, era dalt del cim del monòlit, com una mena de censor de la vella escola.

Estil modernista informatitzat, el conjunt del palau era preuat recer sabadellenc; recer de la pesseta estalviada ral a ral des que l'avi Turull va rifar-se uns quants règims; i va entendre que més val estalviar que penedir.

Barba blanca, cara rogenca, pensament "ista" dins d'un ordre, el quasi lleial súbdit de Sa Majestat (¡l'altre Isabel II!) va decidir de continuar la gresca del més ancià de la família:

-Avi, avi!, ¿fa fred a les altures?. Avi, avi! jo també us perdono els vostres pecats.

Un bidell va veure l'escena. ("Quina mena de gent", va pensar). El barbut de pedra cridant des del pedestal, i el gentleman madur d'ulls petits i eixerits, esgargamellant-se perquè se l'escoltés. La bogeria familiar travessava anys i segles.

Antoni Turull i Creixell va obrir el cancell de la sala de màquines del soterrani. Un sheriff de la Casa no li treia l'ull. Després d'arrossegar una llarga escala, va pujar-la fins el pati d'operacions. Atansant-la sota la barba turulliana/granítica, va assolir el cim.

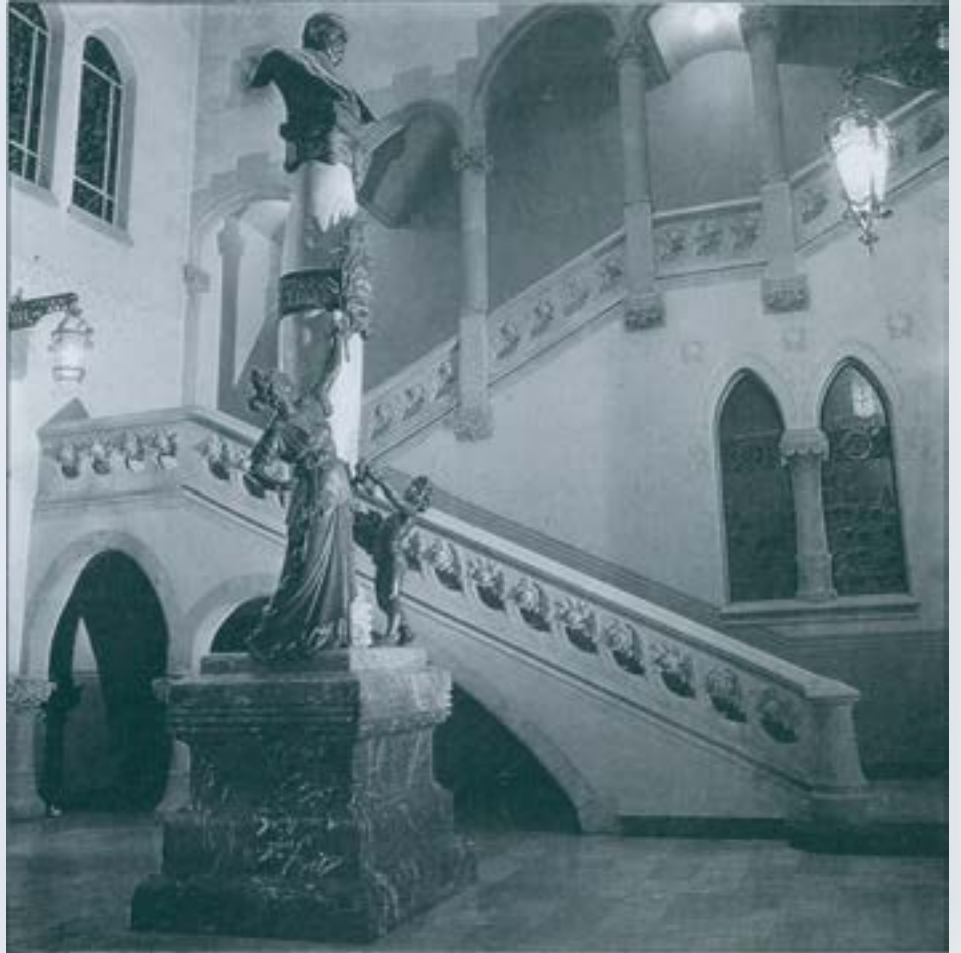
Els seus llavis van provocar la primera besada aèria de la Casa. L'avi granític va bressolar el renét; reconstruït guanyador del Premi Sant Joan 1985.

-¿On és la torre Bernadot? -interviua l'avi.

-És una fortalesa imaginària plena d'experiències autobiogràfiques... Un estiu a la torre de La Garriga... la postguerra espanyola... -responia el renét.

-Ja han tornat els carlins!. On és la reina Isabel? ¿Què fa l'Espartero que no es mou?. Un reguitzell de preguntes van somoure els fonaments d'aquell monòlit postmodern.

-¡Tranquil, avi, tranquil!, parlo de la

guerra del 1936, ¿compreneu?

El vell alcalde, fabricant i "rico catalán" va fer uns ulls com unes taronges, convençut com estava que tot plegat era obra dels carlins.

El renét reconstruït descendent, va restar fins altes hores de la nit llegint pel rebesavi tot l'argument de l'obra. Només s'escoltaven els tics de les màquines que donaven aspecte d'avantguarda al conjunt modernista/informatitzat.

Ambdós personatges, guerrillers del més pur estil sabadellenc, van xafardejar els orígens familiars, la coincidència

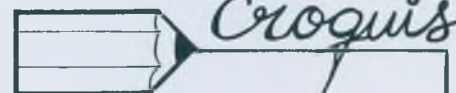
de les dues Isabels regnes (*la chata espanyola* i *la quenn britànica*) que d'alguna manera havien estat punt i apart de llurs vides.

Abans de finir la trobada i baixar escales avall, el professor de català a Bristol (conegut com "*el pobre catalán*") fill i veí del barri marítim, va explicar-li a l'estàtua de pedra picada que l'import del premi era d'un milió de pessetes.

-¡Renoí, renoí!, -va escoltar-se per darrera vegada com una mena d'eco que sorgia dels vitralls. "¡Renoí, renoí!, un milió de pessetes, per escriure quatre rucades: ¡A la fàbrica, a treballar, a fer passada, aquest joventut disbauxada ens vol ensorrar!. El vell Turull va morir en saber que a la Caixa ja n'eren cent de caixes; que un milió ja eren cent milions; que un Turull eren cent Turulls i que Sabadell ja eren cent vuitanta mil sabadellencs.

Es va quedar de pedra, guaitant des de la Torre Bernadot.

ARQUITECTURA D'INTERIORS
DISSENY A MIDA

RONDA ZAMENHOF N° 151
T. 7265650 SABADELL